

Arrest

nr. 340 138 van 27 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 mei 2025.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. QUESTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en die internationale bescherming geniet in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 27 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees

Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de verwerende partij, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij inzake de niet-ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek.

5. Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat hij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die

belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij psychologische problemen heeft en dat hij graag eens met een psycholoog zou praten (AD CGVS, Bijkomende vragen M-status Griekenland van 29 juni 2023). Uit zijn verklaringen van het persoonlijk onderhoud of uit het administratief dossier blijkt geenszins dat hij sindsdien een consultatie heeft gehad bij een psycholoog of daartoe enige stappen heeft ondernomen. Hij legt ook geen documenten neer waaruit zijn psychologische problemen zouden kunnen blijken. Op basis van bovenstaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofde worden vastgesteld. Verder wordt niet ontkend dat de huidige situatie in Gaza gevolgen heeft voor zijn psychologische toestand – verzoeker verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud naar zijn familieleden in de Gazastrook (NPO, p.9) -, echter toont hij niet aan dat hij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker in Griekenland op 13 juli 2020 de beschermingsstatus werd verleend (AD CGVS, map DVZ met Eurodac Marked Hit van 22 mei 2023 en Eurodac Search Result van 17 mei 2023). Verzoeker verlengde op 17 mei 2023 zijn verblijfsvergunning vanuit België met behulp van een Griekse advocaat en is geldig tot en met 12 juli 2026 (AD CGVS, map met documenten; map DVZ met antwoord van Griekse asiendiensten van 21 november 2023). Zijn reisdocument is geldig tot en met 27 september 2025 (AD CGVS, map met documenten; map DVZ met antwoord van Griekse asiendiensten van 21 november 2023). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoeker niet aangetoond. Hij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de algemene informatie betreffende de moeilijkheden bij het hernieuwen en verlengen van Griekse verblijfsdocumenten of het verkrijgen ervan bij een terugkeer naar Griekenland, temeer vaststaat dat hij succesvol zijn Griekse verblijfskaart liet verlengen bij aankomst in België in mei van 2023 met behulp van zijn Griekse advocaat (NPO, p.7; AD CGVS, map DVZ met antwoord van Griekse asiendiensten van 21 november 2023).

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, zoals ook de verwerende partij pertinent vaststelt. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen nu verzoeker verklaarde dat hij in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende 'omdat het niet anders kon' en dat hij zijn documenten wou verkrijgen zodat hij legaal kon reizen (NPO, p.5, 10, 11 en 12).

Door in voorliggend verzoekschrift louter te volharden dat hij bij een terugkeer naar Griekenland niet zal kunnen voorzien in zijn levensbehoeften aangezien hij in het verleden reeds aan zijn lot overgelaten werd en er een gebrek was aan hulp van de Griekse autoriteiten, kan verzoeker geen ander licht werpen op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst louter op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij in Griekenland al in zeer precare en slechte omstandigheden heeft geleefd nadat hij het opvangcentrum diende te verlaten eens hem de vluchtelingenstatus werd verleend (NPO, p.10-13). Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. De verwerende partij oordeelt hierover terdege in de bestreden beslissing: "Naast uw algehele bevreemdende houding, valt het eveneens op dat u op geen enkel moment de intentie had om een duurzaam verblijf in Griekenland te bewerkstelligen. Zo dient er aangemerkt te worden dat u slechts vier tot vijf maanden in Griekenland verbleef na het verkrijgen van uw verblijfskaart. Uit deze korte periode kan geenszins opgemaakt worden dat u enige ernstige poging heeft ondernomen om een leven op te bouwen, hetgeen u overigens zelf ook te kennen geeft (CGVS p.13). Dat u weliswaar 'iets' deed (CGVS p.13), is weinig ernstig. Van een hooggeschoolde, welbespraakte verzoeker zoals u, kan er verwacht worden dat hij alles in het werk zou stellen om zijn rechten te laten gelden, hetgeen u kennelijk niet deed (CGVS p.10, 11, 12). Dat u door omstandigheden (corrections, p.2) mogelijk te maken kreeg met moeilijkheden, kan uw gelaten houding geenszins goedpraten. Temeer daar blijkt dat u alle documenten in handen had om een leven op te bouwen (CGVS p. 11), u zich met de Engelse taal goed uit de slag kon trekken (CGVS p.8) en u bovendien ook wat Grieks geleerd had (CGVS p.4). Tevens bleek u in staat om vanuit België uw Griekse administratie op orde te houden (CGVS p.7, 8). Gelet op voorgaande elementen, kan er geenszins ingezien worden dat u niet in staat zou geweest zijn om uw rechten, waarvan u overigens goed op de hoogte was

(CGVS p.11), in Griekenland te laten gelden, dan wel dat u dit niet zou kunnen bij een toekomstige terugkeer naar het land.” Het is niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Hierbij wijst de Raad op verzoekers verklaringen dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland naliet om zijn AMKA en AFM in orde te brengen, hoewel zij zich bewust was van het feit dat het essentiële documenten betreffen (NPO, p.11). Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland nadat hij het kamp diende te verlaten, temeer hij aangeeft over financiële mogelijkheden te beschikken (NPO, p.6-7 en 10). Verzoeker betoogt dat de verwerende partij gebruik maakt van een algemene en stereotiepe bewering waar zij stelt dat situatie niet van die aard is dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Door louter te herhalen dat hij geen toegang zal hebben tot sociale steun, huisvesting, medische zorg en de arbeidsmarkt bij terugkeer naar Griekenland, zonder in concreto toe lichten welke stappen hij dan wel genomen heeft en waarbij de toegang hem werd ontzegd, kan verzoeker hier niet anders over doen denken, temeer verzoeker zelf aangeeft zijn rechten als begunstigde niet te hebben en toegeeft zich niet tot de autoriteiten of organisaties te hebben gewend in de zoektocht naar werk, ondersteuning of huisvesting (NPO, p. 10 en 12). Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoot. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoeker betoogt in voorliggend verzoekschrift dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland reeds in zeer precaire en slechte omstandigheden heeft geleefd en dat dit bevestigd werd door verschillende NGO's die hem hielpen tijdens zijn verblijf in Griekenland. Hij voegt hiervoor twee attesten van NGO's toe aan zijn verzoekschrift. De Raad wijst op de pertinente vaststellingen van de verwerende partij in de verweernota van 26 maart 2025: “Verweerder wijst erop dat de attesten van de NGO's die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift de motieven uit de bestreden beslissing niet kunnen weerleggen. Verweerder stelt vooreerst vast dat de attesten op zeer algemene wijze zijn opgesteld. Er wordt slechts op algemene wijze gesteld dat verzoeker in slechte omstandigheden heeft geleefd, maar er wordt niet uiteengezet welke omstandigheden dit concreet waren en welke stappen verzoeker heeft ondernomen om zijn rechten dienaangaande te doen gelden. De attesten maken bijgevolg niet duidelijk waarop ze zich baseren om deze vaststellingen te doen. Het is ook opmerkelijk dat deze twee attesten inhoudelijk nagenoeg identiek hetzelfde zijn terwijl het weldegelijk om twee verschillende NGO's gaat, waardoor des te meer kan worden vastgesteld dat de vaststellingen niet op individuele wijze zijn gebeurd. Daarenboven vermelden deze attesten zelf dat ze ten behoeve van verzoeker werden opgesteld, waardoor deze stukken objectieve bewijswaarde missen en het de inhoud relativeert. Verder wordt nog opgemerkt dat de attesten niet zijn gedateerd waardoor niet kan worden vastgesteld wanneer deze attesten werden opgemaakt, hetgeen de bewijswaarde van deze attesten verder relativeert. Verder wordt nog opgemerkt dat verzoeker enkel project Amonia heeft vermeld als de NGO waarbij hij vrijwilligerswerk heeft gedaan (NPO p.10). Hij heeft niet eerder melding gemaakt van de NGO Action For Education waarop hij beroep zou hebben gedaan of waarmee hij in contact zou hebben gestaan. Tot slot brengt verweerder nog eens in herinnering dat in de bestreden beslissing terecht werd gemotiveerd dat verzoeker heeft aangegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij niet de intentie had om een duurzaam verblijf in Griekenland te bewerkstelligen. Verzoeker had evenwel alle documenten ter beschikking om een leven op te bouwen, kon zich goed uit de slag trekken met de Engelse taal en had ook wat Grieks geleerd. Hij was dus weldegelijk in staat om zijn rechten, waarvan hij overigens op de hoogte was, in Griekenland te laten gelden en heeft niet aangetoond dat hij dit niet zou kunnen bij een toekomstige terugkeer naar Griekenland. Verder werd gemotiveerd dat verzoeker dus alles in handen heeft om een leven in Griekenland op te bouwen voor zover hij daartoe de nodige stappen onderneemt. Verzoeker kan niet volstaan met de verwijzing naar deze twee attesten om de pertinente motivering uit de bestreden beslissing te weerleggen.”

De verwijzing naar nationale en internationale rechtspraak is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

7. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat hij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggedrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

8. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Hij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

9. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Verzoekers beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

10. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. Vooreerst maakt verzoeker op 18 september 2025 een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet over, waarbij hij verwijst naar geactualiseerde landeninformatie en naar zijn medische situatie. Met vermelding van de consulteerbare weblinks refereert hij aan het rapport *“Recognised refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025 en naar het NANSEN-rapport van 1 juli 2025 (*“NANSEN Note 2025-3 Personen met beschermingsstatuut in Griekenland analyse Nederlandstalige rechtspraak”*).

Verzoeker legt verder ook de volgende stukken neer:

- een verklaring van B.D. (sociaal assistent) (stuk 1);
- een verklaring van een medisch bureau van 16 september 2025 (stuk 2);
- attest van zijn psycholoog van 2 september 2025 (stuk 3);
- attest van Action for Education (stuk 4);
- attest van Project Armonia (stuk 5); en
- attest van zijn psycholoog van 18 mei 2025 (stuk 6).

5.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 19 september 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt de originele aanvullende nota die hij eerder in gekopieerde vorm via DPA Jbox aan de Raad heeft overgemaakt neer. Hij stelt dat de algemene situatie voor statushouders in Griekenland voldoende is gekend en verwijst daartoe naar zijn aanvullende nota, meer bepaald naar het daarin verwerkte RSA-rapport van april 2025 en de nota van de vzw Nansen. Verzoeker wijst erop dat hij nieuwe elementen heeft bijgebracht die zijn bijzondere kwetsbaarheid ondersteunen. Meer bepaald heeft hij attesten bijgebracht waaruit blijkt dat hij sinds maart 2025 wordt opgevolgd voor posttraumatische stressstoornissen en een depressie. Verzoeker lijdt aan chronische angsten, heeft nachtmerries en slaapt slecht. In oktober 2023 is hij zijn volledige gezin verloren en in mei 2024 heeft hij psychologische begeleiding gevraagd, maar deze werd pas effectief opgestart in maart 2025. Verzoekers sociaal assistent bevestigt dit alles in de stukken die zijn gevoegd bij de aanvullende nota. Uit de attesten die hij bijbrengt blijkt ook dat verzoeker in Griekenland heeft geprobeerd om er hulp te verkrijgen, maar daarin niet is geslaagd. De ergste ervaringen uit zijn leven heeft hij meegemaakt in Griekenland. Inmiddels is hij al sinds december 2020 en dus bijna vijf jaar weg uit het land, waar hij geen steunverlening kreeg en niet kon beschikken over de nodige bestaansmiddelen. Bovenop dit alles wordt zijn bijzondere kwetsbaarheid nog versterkt door het gegeven dat hij afkomstig is uit Gaza. Hiernaar gevraagd, bevestigt verzoeker dat hij erin is geslaagd om zijn Griekse verblijfsstatus vanuit België te laten verlengen dankzij de hulp van een advocaat. Verzoeker wijst erop dat hij al zijn familieleden is verloren en dat hij daarom erg gestresseerd was tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij verweerder, zodat hij toen geen duidelijk beeld kon geven van zijn situatie. Hij meent dat verweerder hem een andere afspraak had moeten geven. Gevraagd naar zijn psychologische opvolging, stelt verzoeker dat hij zijn psycholoog tweemaal per maand ziet, maar dat hij dit vaker zou willen doen. Verzoeker verblijft momenteel in een asielcentrum omdat het moeilijk voor hem is om alleen te leven en werkt in de logistiek. In België heeft hij alleen verre familieleden. Gevraagd waarom hij zijn Griekse verblijfsstatus vanuit België heeft verlengd, stelt verzoeker dat hij bang was om deze te verliezen, ook al wil hij niet terugkeren naar Griekenland. Zonder Griekse verblijfsstatus riskeert hij immers van daaruit te worden teruggestuurd naar Gaza. Verzoeker vraagt de kans om in België een leven uit te bouwen; hij kan niet terug naar Griekenland of Gaza en heeft de steun van zijn in België gevestigde netwerk nodig.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoeker ter zitting een aanvullende nota neer, die een kopie betreft van de aanvullende nota die hij al op 18 september 2025 had neergelegd.

5.2. De Raad herinnert eraan dat artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”*

Aanvullende nota's, net zomin als de vraag tot horen, kunnen niet worden aangewend als uitbreiding van het ingediende verzoekschrift. De procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is namelijk niet bedoeld om door middel van een aanvullende nota de middelen uit het verzoekschrift uit te breiden. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken. De Raad neemt deze aanvullende nota mee in het beraad, in zoverre hij betrekking heeft op nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Waar in de aanvullende nota nieuwe middelen worden ontwikkeld, worden deze uit de debatten geweerd.

Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft op zijn beurt, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, dan weer uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. De vraag tot horen biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

6. Verzoeker brengt, met voormeld betoog ter zitting en in voormelde aanvullende nota, geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die van aard zijn afbreuk te doen aan de grond in de beschikking van 13 mei 2025.

6.1. Algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland

De kernvraag is of de nieuwe informatie die verzoeker bijbrengt in zijn aanvullende nota, waarnaar wordt verwezen ter terechtzitting, toelaat anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten dan hetgeen uiteengezet is in de beschikking.

De Raad stelt vast dat in de verschillende rapporten in het rechtsplegingsdossier, voorgelegd door beide partijen, de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland wordt onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigen van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit het geheel van de informatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigen van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat is gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland.

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet. Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-20). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale voorzieningen, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22).

A. Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot toekenning van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot toekenning van een ADET aan de statushouder worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen zes maanden per e-mail een afspraak maken met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor te leggen voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een gedrukte ADET. De Griekse politie tracht de afspraken binnen 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de gedrukte ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om te worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17).

B. Fiscaal registratienummer (AFM)

Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen personen die voor 31 december 2020 een beschermingsverzoek indienden en zij die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek hebben ingediend.

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM-nummer wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek indiende, zou in principe een AFM-nummer moeten hebben. Wanneer internationale bescherming wordt verleend, gaat deze AFM mee over naar de ADET. Na het verkrijgen van internationale bescherming en een verblijfsvergunning moet een statushouder vervolgens een afspraak maken bij het bevoegde belastingkantoor (DOY) om de gegevens van zijn AFM bij te werken. Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstrekt. Personen die

automatisch een AFM-nummer hebben gekregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanvragen zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in het Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 een beschermingsverzoek hebben ingediend, die geen AFM-nummer hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM-nummer aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM-nummer aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM-nummer verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen.

Een AFM-nummer wordt automatisch gedeactiveerd eens de ADET vervalt en kan niet worden gebruikt tot de ADET wordt verlengd ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

C. Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van "*een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt*". De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders daartoe hun wettelijk verblijf in Griekenland moeten aantonen. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET volstaat als bewijs van wettelijk verblijf ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23).

Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale voorzieningen te genieten, moet dit AMKA-nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders daartoe hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daarvoor moeten worden voorgelegd. Een formeel bewijs van verblijf in Griekenland kan bestaan uit onder meer één van de volgende documenten: een fiscaal woonplaatsattest, eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van gratis concessie of huisvesting, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen, Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een bewijs van werk voorleggen, zoals een certificaat van aanwerving van een werkgever (d.i. een zgn. intentieverklaring van een werkgever / werkgeversverklaring / werkgeversintentie, zie *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 22, 64), een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI), een verklaring van de bevoegde

belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen of een bewijs van studie. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. Een AMKA wordt eveneens gedeactiveerd wanneer er niet langer sprake is van een actueel verblijf in Griekenland. (*"Country Report: Greece. Update 2023"*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 275; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22 alsook alsook de referentie via consulteerbare weblink naar Refugee.info Greece, *"Health insurance"* beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985624835479>, waarnaar wordt verwezen in voetnoten 89-90, 96-97 en 320 van *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 21-22, 51, 64).

D. Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch en is afhankelijk van de betaling van een vergoeding. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau van de Griekse politie een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten voorleggen. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

E. Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection) liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratie-programma op lange termijn te waarborgen. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot 12 maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is groot. Het is immers moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen of te vinden. Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn

voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-33).

F. Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA.

Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat tevens een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). Geen enkele andere bron bevestigt evenwel dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA rapport van juni 2024 wordt hierover geen melding gemaakt (*“Country Report: Greece. Update 2023”*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 270-271). Het verslag “Feitenonderzoek” stelt dan weer dat het beschikken van een geldig AMKA-nummer volstaat (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 37). Wat er ook van zij, de Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever (d.i. een zgn. intentieverklaring van een werkgever / werkgeversverklaring / werkgeversintentie, zie *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 22, 64), op zich volstaat om een AMKA te activeren en desgevallend toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*“Country Report: Greece. Update 2023”*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 270-271).

G. Sociale voorzieningen

Wat de toegang tot de sociale voorzieningen betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract, een certificaat van aanwerving van een werkgever (d.i. een zgn. intentieverklaring van een werkgever / werkgeversverklaring / werkgeversintentie, zie *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 22, 64), of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot sociale voorzieningen, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit.

Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale voorzieningen krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*“Country Report: Greece. Update 2023”*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoeelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang

ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze de facto uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro)) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door een gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28).

H. Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35, *"Country Report: Greece. Update 2023"*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 275-277). De gezondheidszorg bestaat uit toegang tot publieke gezondheidszorg, en sluit dus toegang tot private zorgaanbieders uit. Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben immers sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé-dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; waarnaar wordt verwezen in voetnoot 308 van *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51).

Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYP), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (Refugee.info Greece, "Health insurance" beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985624835479>, waarnaar wordt verwezen in voetnoten 89-90, 96-97 en 320 van "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 21-22, 51).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49-51, 67).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49-51).

I. Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht ("Country Report: Greece. Update 2023", AIDA/ECRE, juni 2024, p. 244-246; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning ("Country Report: Greece. Update 2023", AIDA/ECRE, juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de

procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale voorzieningen, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een preciaire situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13).

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asieldienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asieldienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moesten worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel op aanvraag een attest van verlengingsaanvraag. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een "certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus" of een "certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming" verkrijgen. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van deze attesten en certificaten. De huidige attesten van verlengingsaanvraag en de certificaten van beschermingsstatus, die drie tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale voorzieningen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere attesten van verlengingsaanvraag. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een integratie in Helios+ te garanderen ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden qua huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale voorzieningen en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2023”*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 247).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale voorzieningen en de huisvesting.

6.2. Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd. De verstrekte informatie bevestigt dat de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale voorzieningen en gezondheidszorg.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociale uitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Gelet op nieuwe Griekse wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

6.3. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met het geheel van de landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, oordeelt de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Ofschoon de informatie die verzoeker met zijn aanvullende nota heeft aangebracht actueler is en recentere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor

statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief zou zijn en evenmin dat statushouders bij terugkeer naar Griekenland hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, pt. 91).

Met het betoog ter zitting en de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoeker dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden.

Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

6.4. Persoonlijke situatie van verzoeker als Grieks statushouder

6.4.1. In de punten 5 en 6 van de beschikking van 13 mei 2025 wordt uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoonbaar dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

De Raad herneemt kort enkele bevindingen van de bestreden beslissing en de beschikking:

- verzoeker is een zelfredzame dertigjarige man die niet aannemelijk maakt dat hij een bijzondere kwetsbaarheid heeft die hem zou verhinderen zijn rechten als statushouder te doen gelden;
- verzoeker werd op 13 juli 2020 internationale bescherming verleend in Griekenland en hij verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder; hij verlengde in 2023 zijn verblijfsvergunning vanuit België met behulp van een Griekse advocaat; zijn verblijfsvergunning is geldig tot en met 12 juli 2026; ook is hij in het bezit van een AFM en een AMKA (AD CGVS, groene map met documenten);
- uit verzoekers verklaringen en gedragingen blijken niet de nodige inspanningen om zich als Grieks statushouder in de Griekse samenleving te integreren door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren; verzoeker toont evenmin aan geen toegang te hebben (gehad) tot medische gezondheidszorg in Griekenland; hij toont, gelet op de korte tijd die hij in Griekenland verbleef na de toekenning van de vluchtelingenstatus en zijn gebrekkige inspanningen om aldaar een leven op te bouwen, niet aan dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, niet in de mogelijkheid was om zijn rechten als statushouder aldaar te doen gelden, evenmin zijn er indicaties dat dit het geval zal zijn bij terugkeer naar Griekenland.

Verzoekers herhalend betoog ter terechtzitting is niet van aard afbreuk te doen aan de in de beschikking gedane individuele beoordeling van zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, zoals hierna zal blijken.

6.4.2. Vooreerst liggen er in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoeker alsnog een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die hem bij terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In punt 5 van de beschikking werd reeds geduid: “*Uit verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat hij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij*

psychologische problemen heeft en dat hij graag eens met een psycholoog zou praten (AD CGVS, Bijkomende vragen M-status Griekenland van 29 juni 2023). Uit zijn verklaringen van het persoonlijk onderhoud of uit het administratief dossier blijkt geenszins dat hij sindsdien een consultatie heeft gehad bij een psycholoog of daartoe enige stappen heeft ondernomen. Hij legt ook geen documenten neer waaruit zijn psychologische problemen zouden kunnen blijken. Op basis van bovenstaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofde worden vastgesteld. Verder wordt niet ontkend dat de huidige situatie in Gaza gevolgen heeft voor zijn psychologische toestand – verzoeker verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud naar zijn familieleden in de Gazastrook (NPO, p.9) -, echter toont hij niet aan dat hij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.”

Verzoeker voegt bij de aanvullende nota van 18 september 2025, die ook werd neergelegd op de zitting van 19 september 2025, enkele stukken toe en zet daarbij zijn gezondheidstoestand uiteen:

- attest/verklaring van B.D. (sociaal assistent) (stuk 1);
- attest van medisch bureau van 16 september 2025 (stuk 2);
- attest van zijn psycholoog van 2 september 2025 (stuk 3); en
- attest van zijn psycholoog van 18 mei 2025 (stuk 6).

Verzoeker licht vooreerst toe dat hij reeds in mei 2024 om psychologische begeleiding heeft verzocht, nadat hij in oktober 2023 zijn volledige gezin in Gaza is verloren, maar dat zijn opvolging pas in maart 2025 kon starten (wat wordt bevestigd in stukken 1-3).

Verzoeker verklaart dat hij sinds maart 2025 wordt opgevolgd door een psycholoog. In het attest van 2 september 2025 bevestigt zijn klinisch psycholoog dat verzoeker sinds maart 2025 psychologisch wordt opgevolgd en licht hij het volgende toe:

“Na klinische observatie en het afnemen van psychometrische testen werden de volgende elementen vastgesteld:

Geobserveerde symptomen: angst, piekeren, prikkelbaarheid.

Posttraumatic Checklist Scale (PCL-5): significante score van 65, wat wijst op de aanwezigheid van een posttraumatische stressstoornis (PTSS).

Beck Depression Inventory (BDI-II): score van 47, wat op een ernstige depressie duidt.”

In het verslag van 18 mei 2025 verklaart zijn klinisch psycholoog dat verzoeker een psychologische nood uit die verband houdt met verschillende factoren. Verzoeker verwijst naar zijn migratieparcours en in het bijzonder zijn verblijf in Griekenland waar hij in precare omstandigheden zou hebben geleefd, op straat zou hebben geslapen en zou zijn blootgesteld aan mishandeling. Verder verwijst verzoeker naar het overlijden van naaste familieleden in Gaza. Dit alles heeft geleid tot een ontwrichting van zijn mentale welzijn. In het verslag van 18 mei 2025 beschrijft de psycholoog de verschillende symptomen die gepaard kunnen gaan met PTSS en een ernstige depressie. De klinisch psycholoog besluit dat een psychologische begeleiding noodzakelijk is. Ter terechtzitting betoogt verzoeker dat hij lijdt aan chronische angsten, nachtmerries heeft en slecht slaapt. Hij meent bijgevolg dat hij nieuwe elementen heeft bijgebracht die zijn bijzondere kwetsbaarheid ondersteunen.

De psychologische attesten staven de psychische problemen waarmee verzoeker kampt, maar hieruit kan niet blijken of worden afgeleid dat verzoeker als gevolg van zijn mentale gezondheidssituatie over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland.

Hoewel er begrip is voor verzoekers onzekere situatie, zijn moeilijk parcours en het verlies van gezinsleden in Gaza, kan uit de bijgebrachte psychologische attesten niet worden afgeleid dat zijn mentale gezondheidstoestand zijn zelfstandig functioneren beperkt of zodanig belangrijke negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt dat hij zijn rechten als statushouder in Griekenland niet zou kunnen laten gelden. De psychologische attesten geven een aantal symptomen weer die zijn verbonden aan verzoekers psychische problemen, die hij ter terechtzitting ook herhaalt, maar hiermee wordt geen concrete toelichting gegeven over de specifieke impact van zijn mentale gezondheidstoestand en eventuele behandeling op zijn vermogen om autonoom te functioneren, arbeid te verrichten of om administratieve procedures op te starten en op te volgen, noch liggen er andere psychologische of medische stukken voor die hierover attesteren. De psychologische attesten bieden geen inzicht in de concrete gevolgen voor het globaal dagelijks functioneren van verzoeker, noch liggen er andere medische stukken voor die hierover attesteren. Verzoeker zet ook nergens concreet uiteen in welke mate zijn psychische problemen hem zouden beletten om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten aldaar uit te oefenen. In elk geval blijkt niet dat verzoeker heden (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt zou zijn, noch dat zijn mentale gezondheidstoestand van die aard zou zijn dat deze hem verhindert om zelfstandig te handelen en in zijn levensonderhoud te voorzien waardoor hij bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie. Er blijkt niet dat verzoeker omwille van zijn mentale

gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet zal kunnen werken in Griekenland. In de attesten wordt weliswaar melding gemaakt van onder meer concentratiemoelijkheden en andere symptomen, maar hierdoor blijkt niet dat een tewerkstelling onmogelijk is. Dit geldt te meer aangezien verzoeker ter zitting aangeeft dat hij heden alhier werkzaam is in de logistiek en ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf werkzaam te zijn bij Post NL (NPO, p. 4). Ten slotte blijkt uit deze attesten niet dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e). Nergens kan worden gelezen dat hij zich in Griekenland omwille van zijn mentale gezondheidstoestand niet staande zou kunnen houden. Er liggen geen concrete elementen voor wat betreft psychische gezondheidsproblemen met een grote invloed op verzoekers vermogen om autonoom te functioneren, arbeid te verrichten of om administratieve procedures op te starten en op te volgen. Er kan nergens uit worden afgeleid dat zijn mentale gezondheidstoestand hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Op basis van wat voorafgaat kan in deze stand van zaken bijgevolg niet blijken dat zijn psychische problemen een terugkeer naar Griekenland in de weg staan.

In de mate dat verdere opvolging nodig is, toont verzoeker niet aan dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot gezondheidszorg, zoals hierna blijken.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, dat er een ernstig risico is dat hij bij terugkeer naar dat land zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6.4.3. Zoals reeds aangehaald, beschikt verzoeker een Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig tot 12 juli 2026, is hij tevens in het bezit van een geldige AFM en een geldige AMKA en bewam hij ook een Grieks paspoort/reisdocument (AD CGVS, stuk 5 map met documenten, nrs. 7, 9, 10 en 11; NPO, p. 8). Verzoeker beschikt aldus over essentiële documenten die hem toelaten zijn rechten als statushouder uit te oefenen en zich toegang te verschaffen tot basisvoorzieningen bij terugkeer naar Griekenland.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht gesteld: *“Waar uw algehele houding de these dat u geen leven zou kunnen opbouwen in Griekenland reeds danig afbreekt, dient er eveneens onderstreept te worden dat u alles in handen heeft om een leven in het land op te bouwen voor zover u daar de nodige stappen onderneemt. Hiertoe dient er immers onderstreept te worden dat u op heden beschikt over alle documenten die u nodig heeft om een toekomst in Griekenland uit te bouwen. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u uw ADET verblijfskaart liet verlengen, deze geldig is tot 12 juli 2026 en beschikt u over zowel een AMKA (sociaal zekerheidsnummer) als een AFM (fiscaal registratienummer). Bijgevolg kan er redelijkerwijze geconcludeerd worden dat u als begunstigde van internationale bescherming, indien u daartoe ernstige stappen zou ondernemen, u alles in handen heeft om een leven op te bouwen. Uw these dat u in Griekenland geen hulp zou kunnen genieten of geen werk zou kunnen vinden, kan dan ook niet gevolgd worden. (...) Dat de Griekse economie mogelijk verschilt met die van België (CGVS p. 5), doet geen afbreuk aan het gegeven dat u wel degelijk beroep kan doen op de diensten die de Griekse autoriteiten ter beschikking stelt.”*

6.4.4. Het betoog in de aanvullende nota over de moeilijkheden en vertragingen bij de verlenging van een ADET is in casu niet dienstig. Niet alleen is zijn ADET nog ruimschoots een half jaar geldig, bovendien blijkt dat verzoeker er reeds in slaagde om zijn Griekse verblijfskaart vanuit België te laten verlengen met behulp van een Griekse advocaat. Er zijn geen indicaties dat dit niet opnieuw zou lukken.

Verder wijst de Raad erop dat de procedure voor een verlenging van de ADET reeds vanuit het buitenland kan worden gestart door het versturen van een standaardformulier per e-mail naar de Griekse asielinstanties (*“Country Report: Greece. Update 2023”*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 244). Verzoeker kan bijgevolg in tussentijd al tijdig stappen zetten, al dan niet met hulp van anderen zoals zijn advocaat in België of zijn toenmalige advocaat in Griekenland, om zich hierover terdege te informeren alsook zelf actief en tijdig concrete inspanningen leveren om de verlenging van zijn ADET te bewerkstelligen en te bespoedigen. Uit niets blijkt dat dit voor hem niet mogelijk is en verzoeker toont niet aan dat hij zijn ADET in de toekomst niet zal kunnen laten verlengen, te meer hij er al in geslaagd is om zijn ADET vanuit België te laten verlengen. Verzoeker bewam een Grieks paspoort/reisdocument alsook een AFM en een AMKA, zodat enige basiskennis met betrekking tot de Griekse administratie dan ook kan worden verondersteld.

Ook het betoog in de aanvullende nota over een duplicaat is niet dienstig, aangezien verzoeker nog in het bezit is van zijn originele gedrukte verblijfsvergunning.

6.4.5. Wat betreft het fiscaal registratienummer (‘AFM’), blijkt uit de landeninformatie dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Een statushouder die na 31

december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM-nummer moeten hebben. Een AFM-nummer wordt pas gedeactiveerd wanneer de ADET vervalt.

In casu heeft verzoeker zijn beschermingsverzoek ingediend na 31 december 2020 en beschikt hij nog steeds over een geldige verblijfsvergunning tot 12 juli 2026 (ADET). Verzoeker heeft bijgevolg wel degelijk een fiscaal registratienummer (AFM) dat toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning, zoals ook blijkt uit de gedrukte AFM die hij in zijn bezit heeft en die dateert van 20 november 2023 (AD CGVS, map met documenten). Verzoekers betoog in de aanvullende nota omtrent de moeilijkheden om een AFM te verkrijgen is ook hier weer niet dienstig. Ondanks de gekende moeilijkheden bij het hernieuwen van een ADET, is verzoeker er immers in geslaagd vanuit België via een advocaat in Griekenland een gedrukt fiscaal registratienummer te verkrijgen (NPO, p. 8, 11). Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 12 juli 2026, is zijn AFM-nummer ook geldig tot die datum. Het is voor verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland mogelijk om zijn persoonlijke gegevens te actualiseren en om vervolgens de TAXISnet-codes aan te maken. Verzoeker toont niet aan dat hij hiertoe niet in staat is. Zoals hoger reeds is gebleken en uiteengezet in punt B van dit arrest, is een bewijs van verblijfsadres hierbij niet aan de orde. De Raad herinnert eraan dat personen die hun beschermingsverzoek in Griekenland na 31 december 2020 hebben ingediend, zoals verzoeker, automatisch een AFM-nummer verkrijgen. In tegenstelling tot personen die voor 31 december 2020 een beschermingsverzoek hebben ingediend en geen AFM hebben verkregen, hoeven zij geen adresbewijs te voorzien om een AFM te krijgen. Uit dit alles volgt dat verzoeker in het bezit is van een gedrukt fiscaal registratienummer (AFM) waarmee hij, mits het vervullen van de nodige formaliteiten, toegang heeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning.

6.4.6. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij geen legaal werk zou kunnen vinden. Hij beschikt over een geldige ADET en een geldige AFM. Verzoeker, die reeds een reisdocument bekwam geldig tot september 2025, toont verder niet aan dat hij dit reisdocument niet zou kunnen verlengen of opnieuw bekomen, nu hij er in slaagde zijn ADET vanuit België met behulp van een advocaat te verlengen alsook een AFM en AMKA te bekomen (NPO, p. 8).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband terdege gemotiveerd: *“Het is evenwel aan u om de nodige stappen te zetten en enig bereidwilligheid aan de dag te leggen, hetgeen u tijdens uw kort verblijf geenszins gedaan heeft. Uw pogingen bleken immers beperkt tot zwartwerk (CGVS p. 9) en een rondvraag bij Arabische restaurants (CGVS p. 10). Van enige ernstige poging blijkt geen sprake, zoals ook blijkt uit uw eigen verklaringen (CGVS p. 13). Kennelijk bleek u wel in staat om in zowel België als in Duitsland tewerkgesteld te worden (CGVS p. 4). In dat licht, alsook het gegeven dat u beschikt over de nodige administratieve elementen, kan er niet ingezien worden dat u in Griekenland niet in de mogelijkheid zou zijn om zichzelf op de arbeidsmarkt te begeven, indien u daar de nodige stappen voor zou nemen. Dat de lonen in Griekenland mogelijk lager liggen dan die in West-Europa (CGVS p. 10), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u over de mogelijkheden beschikt om uw plaats te vinden op de Griekse arbeidsmarkt.”*

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terdege geduid: *“Hierbij dient overigens nog eens benadrukt te worden dat u kennelijk over meer dan een gezonde dosis zelfredzaamheid beschikt. Zo blijkt u, een hooggeschoolde jongeman, in staat geweest te zijn om een netwerk op te bouwen in Griekenland (CGVS p. 9) en bleek u in de mogelijkheid om zichzelf zelfstandig te informeren en uw administratie in het land op orde te krijgen (CGVS p. 7, 8). Voorts blijkt u zichzelf een basis Grieks, Duits, Frans en Nederlands geleerd te hebben (CGVS p. 4), wat wijst op meer dan afdoende cognitieve capaciteiten om zichzelf aan te passen en een vlotte communicatie te bewerkstelligen. Ook blijkt u zelfstandig doorheen Griekenland en Europa gereisd te hebben, slaagde u erin uw korte terugkeer naar Gaza te bewerkstelligen (CGVS p. 5, 6, 10) en kon u zichzelf vlot settelen in zowel Duitsland als België (CGVS p. 4, 5, 6). Nergens uit uw verklaringen is mogen blijken dat u niet over de capaciteiten zou beschikken om uw plaats binnen de Griekse samenleving op te eisen en een toekomst in het land op te bouwen.”*

6.4.7. Wat betreft de AMKA in het bijzonder, benadrukt de Raad dat verzoeker reeds in het bezit is van een AMKA, een sociaal zekerheidsnummer dat nodig is om toegang te krijgen tot gezondheidszorg, alsook een gedrukte AMKA van 20 november 2023 (AD CGVS, map met documenten). Verzoekers betoog in de aanvullende nota omtrent moeilijkheden bij de afgifte van een AMKA is bijgevolg niet dienstig aangezien reeds een AMKA aan hem werd afgegeven. Verzoekers AMKA is geldig zolang zijn ADET geldig is.

In zoverre zijn AMKA nog zou moeten worden geactiveerd of gereactiveerd, toont verzoeker met een algemeen betoog en verwijzing naar algemene landeninformatie niet in concreto aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland in zijn individuele omstandigheden geen legaal werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen die nodig zijn voor het activeren van zijn AMKA, zoals uiteengezet in punten C en F van dit arrest

Wat betreft verzoekers betoog omtrent een *“circulaire logica”* verwijst de Raad naar wat wordt gesteld in punt F van dit arrest.

De Raad herinnert er in casu aan dat er geen overtuigende elementen voorliggen waaruit zou blijken dat verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het

hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hem rechten uit te oefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, dat er een ernstig risico is dat hij bij terugkeer naar dat land zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker geeft geen blijk van een bijzondere kwetsbaarheid die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie. Er liggen geen medische stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt is, noch enig invaliditeitsattest. Zoals reeds vermeld in punten 6.4.5. en 6.4.6. van dit arrest, is verzoeker heden in België werkzaam in de logistiek en werkte hij tevens reeds voor Post NL, geeft hij blijk van zelfredzaamheid en toont hij niet in concreto aan dat hij geen legaal werk zou kunnen vinden.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders in beginsel gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Uit de voorgelegde landeninformatie blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het (re)activeren van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet zal zijn verstoken van toegang tot gezondheidszorg. De Raad verwijst hierbij naar punt H van dit arrest waarin wordt uiteengezet een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; waarnaar wordt verwezen in voetnoot 308 van het *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (Refugee.info Greece, *“Health insurance”* beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985624835479>, waarnaar wordt verwezen in voetnoten 89-90, 96-97 en 320 van *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 21-22, 51).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waarvan statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51, 67).

Waar hij in zijn aanvullende nota verwijst naar een taalbarrière, wijst de Raad erop dat verzoeker gebruik zou kunnen maken van een vertaalapp of een tolk om zich verstaanbaar te kunnen maken. In de bestreden beslissing wordt tevens terdege gemotiveerd: *“Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigen verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf.”* Ten slotte wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker zich goed uit de slag kan trekken in de Engelse taal en ook wat Grieks heeft geleerd (NPO, p. 4, 8).

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat, in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate dat hij nood heeft aan gezondheidszorg, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest. Bijgevolg blijkt in deze stand van zaken niet dat verzoeker bij terugkeer naar Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde gezondheidszorg.

Met het betoog in de aanvullende nota dat er tekortkomingen zijn in de geestelijke gezondheidszorg specifiek gericht naar statushouders, toont verzoeker niet aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op reguliere geestelijke gezondheidszorg. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als deze die gelden voor Griekse onderdanen. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Zoals in punt H van dit arrest wordt gesteld: *“Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door*

een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd." Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Hij slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

De Raad wijst erop dat verzoeker ook in België werd geconfronteerd met lange wachttijden die zijn toegang tot psychologische begeleiding hebben bemoeilijkt. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Griekenland niet beschikbaar is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van en algemene tekortkomingen in het gezondheidsstelsel van deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

6.4.8. Ter terechtzitting betoogt verzoeker dat hij in Griekenland geen steunverlening kreeg en dat hij aldaar niet kon beschikken over de nodige bestaansmiddelen. Ook verklaart hij dat hij sinds december 2020 weg is uit Griekenland en dus bijna vijf jaar niet meer in het land is geweest.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, volstaat het gegeven dat verzoeker werd geconfronteerd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het is niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen.

In punt 6 van de beschikking wordt daarom gesteld dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft verkregen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker worden verwacht dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld oefent vooraleer hierover conclusies te trekken. Met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing wordt onder punt 6 van de beschikking uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als statushouder in Griekenland en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoont dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt. Immers wordt in punt 6 van de beschikking vastgesteld: *"Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, zoals ook de verwerende partij pertinent vaststelt. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen nu verzoeker verklaarde dat hij in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende 'omdat het niet anders kon' en dat hij zijn documenten wou verkrijgen zodat hij legaal kon reizen (NPO, p.5, 10, 11 en 12). (...) In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. De verwerende partij oordeelt hierover terdege in de bestreden beslissing: "Naast uw algehele bevreemdende houding, valt het eveneens op dat u op geen enkel moment de intentie had om een duurzaam verblijf in Griekenland te bewerkstelligen. Zo dient er aangemerkt te worden dat u slechts vier tot vijf maanden in Griekenland verbleef na het verkrijgen van uw verblijfskaart. Uit deze korte periode kan geenszins opgemaakt worden dat u enige ernstige poging heeft ondernomen om een leven op te bouwen, hetgeen u overigens zelf ook te kennen geeft (CGVS p.13). Dat u weliswaar 'iets' deed (CGVS p.13), is weinig ernstig. Van een hooggeschoolde, welbespraakte verzoeker zoals u, kan er verwacht worden dat hij alles in het werk zou stellen om zijn rechten te laten gelden, hetgeen u kennelijk niet deed (CGVS p.10, 11, 12). Dat u door omstandigheden (corrections, p.2) mogelijk te maken kreeg met moeilijkheden, kan uw gelaten houding geenszins goedpraten. Temeer daar blijkt dat u alle documenten in handen had om een leven op te bouwen (CGVS p. 11), u zich met de Engelse taal goed uit de slag kon trekken (CGVS p.8) en u bovendien ook wat Grieks geleerd had (CGVS p.4). Tevens bleek u in staat om vanuit België uw Griekse administratie op orde te houden (CGVS p.7, 8). Gelet op voorgaande elementen, kan er geenszins ingezien worden dat u niet in staat zou geweest zijn om*

uw rechten, waarvan u overigens goed op de hoogte was (CGVS p.11), in Griekenland te laten gelden, dan wel dat u dit niet zou kunnen bij een toekomstige terugkeer naar het land.”

Aldus heeft verzoeker nooit ernstige pogingen ondernomen om zich te integreren in de Griekse samenleving, om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. Verzoeker had ook helemaal niet de intentie om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen nu hij het land reeds vier à vijf maanden na het verkrijgen van zijn internationale beschermingsstatus verliet. Vermits hij nooit ernstige stappen heeft gezet in zijn zoektocht naar werk, huisvesting, gezondheidszorg en taallessen, kan hij niet zonder meer op algemene wijze stellen dat er in Griekenland geen (financiële) ondersteuning is en er hiertoe geen toegang is.

Door louter summier zijn wedervaren in Griekenland te herhalen, gaat hij niet concreet in op de inhoud van de beschikking en formuleert hiertegen geen concrete repliek. Derhalve doet hij hierover thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen. De stappen die verzoeker tijdens zijn verblijf van slechts vier tot vijf maanden na het verkrijgen van internationale bescherming heeft ondernomen om in Griekenland een bestaan op te bouwen, blijken in casu slechts beperkt en geven geen blijk van doorgedreven inspanningen.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

De Raad herinnert eraan, zoals reeds vermeld in punten 6.4.5. en 6.4.6. van dit arrest, dat verzoeker heden in België werkzaam is in de logistiek, blijk geeft van grote zelfredzaamheid en niet in concreto aantoonde dat hij geen legaal werk zou kunnen vinden. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden aangestipt:

- *“Het is evenwel aan u om de nodige stappen te zetten en enig bereidwilligheid aan de dag te leggen, hetgeen u tijdens uw kort verblijf geenszins gedaan heeft. Uw pogingen bleken immers beperkt tot zwartwerk (CGVS p. 9) en een rondvraag bij Arabische restaurants (CGVS p. 10). Van enige ernstige poging blijkt geen sprake, zoals ook blijkt uit uw eigen verklaringen (CGVS p. 13). Kennelijk bleek u wel in staat om in zowel België als in Duitsland tewerkgesteld te worden (CGVS p. 4). In dat licht, alsook het gegeven dat u beschikt over de nodige administratieve elementen, kan er niet ingezien worden dat u in Griekenland niet in de mogelijkheid zou zijn om zichzelf op de arbeidsmarkt te begeven, indien u daar de nodige stappen voor zou nemen. Dat de lonen in Griekenland mogelijk lager liggen dan die in West-Europa (CGVS p. 10), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u over de mogelijkheden beschikt om uw plaats te vinden op de Griekse arbeidsmarkt.”*

- *“Hierbij dient overigens nog eens benadrukt te worden dat u kennelijk over meer dan een gezonde dosis zelfredzaamheid beschikt. Zo blijkt u, een hooggeschoolde jongeman, in staat geweest te zijn om een netwerk op te bouwen in Griekenland (CGVS p. 9) en bleek u in de mogelijkheid om zichzelf zelfstandig te informeren en uw administratie in het land op orde te krijgen (CGVS p. 7, 8). Voorts blijkt u zichzelf een basis Grieks, Duits, Frans en Nederlands geleerd te hebben (CGVS p. 4), wat wijst op meer dan afdoende cognitieve capaciteiten om zichzelf aan te passen en een vlotte communicatie te bewerkstelligen. Ook blijkt u zelfstandig doorheen Griekenland en Europa gereisd te hebben, slaagde u erin uw korte terugkeer naar Gaza te bewerkstelligen (CGVS p. 5, 6, 10) en kon u zichzelf vlot settelen in zowel Duitsland als België (CGVS p. 4, 5, 6). Nergens uit uw verklaringen is mogen blijken dat u niet over de capaciteiten zou beschikken om uw plaats binnen de Griekse samenleving op te eisen en een toekomst in het land op te bouwen.”*

- *“Tenslotte moet uw these dat u bij een terugkeer naar Griekenland op straat zou belanden nog belicht worden (corrections, p. 3). Hiertoe dient er wederom onderstreept te worden dat u over alle administratieve elementen beschikt om aanspraak te maken op de bijstand die de Griekse autoriteiten aan haar onderdanen biedt, maar u hiertoe eerdere beperkte inspanningen leverde (CGVS, p. 10). Daarnaast blijkt u gedurende uw verblijf in West-Europa een spaarpotje opgebouwd te hebben (CGVS p. 6, p. 7), waardoor er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat u over voldoende middelen kan beschikken om een nieuwe start verder te bewerkstelligen.”*

Alles samen genomen geeft verzoeker blijk van de nodige zelfredzaamheid en kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, mits het leveren van afdoende inspanningen, hij bij terugkeer in Griekenland in staat zal zijn een inkomen te verwerven en een netwerk uit te bouwen die toelaten om aldaar op duurzame wijze een leven op te bouwen.

Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond,

rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld huisvesting of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn beschermingsstatus en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Zoals reeds vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden, noch de nodige inspanningen heeft geleverd om aldaar een duurzaam leven en toekomst uit te bouwen.

Het is niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Bovendien benadrukt de Raad nogmaals dat verzoeker in het bezit is van alle nuttige Griekse verblijfsdocumenten (ADET, AFM én AMKA), die nog geldig zijn tot en met juli 2026. Door louter eerder aangehaalde verklaringen te herhalen en de gedane gevolgtrekkingen tegen te spreken, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota een attest toe van Action for Education alsook een attest van Project Armonia. Deze attesten werden al gevoegd bij zijn verzoekschrift. In punt 6 van de beschikking werd hierover al het volgende geëuid: *“Verzoeker betoogt in voorliggend verzoekschrift dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland reeds in zeer precaire en slechte omstandigheden heeft geleefd en dat dit bevestigd werd door verschillende NGO’s die hem hielpen tijdens zijn verblijf in Griekenland. Hij voegt hiervoor twee attesten van NGO’s toe aan zijn verzoekschrift. De Raad wijst op de pertinente vaststellingen van de verwerende partij in de verweernota van 26 maart 2025: “Verweerder wijst erop dat de attesten van de NGO’s die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift de motieven uit de bestreden beslissing niet kunnen weerleggen. Verweerder stelt vooreerst vast dat de attesten op zeer algemene wijze zijn opgesteld. Er wordt slechts op algemene wijze gesteld dat verzoeker in slechte omstandigheden heeft geleefd, maar er wordt niet uiteengezet welke omstandigheden dit concreet waren en welke stappen verzoeker heeft ondernomen om zijn rechten dienaangaande te doen gelden. De attesten maken bijgevolg niet duidelijk waarop ze zich baseren om deze vaststellingen te doen. Het is ook opmerkelijk dat deze twee attesten inhoudelijk nagenoeg identiek hetzelfde zijn terwijl het weldegelijk om twee verschillende NGO’s gaat, waardoor des te meer kan worden vastgesteld dat de vaststellingen niet op individuele wijze zijn gebeurd. Daarenboven vermelden deze attesten zelf dat ze ten behoeve van verzoeker werden opgesteld, waardoor deze stukken objectieve bewijswaarde missen en het de inhoud relativeert. Verder wordt nog opgemerkt dat de attesten niet zijn gedateerd waardoor niet kan worden vastgesteld wanneer deze attesten werden opgemaakt, hetgeen de bewijswaarde van deze attesten verder relativeert. Verder wordt nog opgemerkt dat verzoeker enkel project Amonia heeft vermeld als de NGO waarbij hij vrijwilligerswerk heeft gedaan (NPO p.10). Hij heeft niet eerder melding gemaakt van de NGO Action For Education waarop hij beroep zou hebben gedaan of waarmee hij in contact zou hebben gestaan. Tot slot brengt verweerder nog eens in herinnering dat in de bestreden beslissing terecht werd gemotiveerd dat verzoeker heeft aangegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij niet de intentie had om een duurzaam verblijf in Griekenland te bewerkstelligen. Verzoeker had evenwel alle documenten ter beschikking om een leven op te bouwen, kon zich goed uit de slag trekken met de Engelse taal en had ook wat Grieks geleerd. Hij was dus weldegelijk in staat om zijn rechten, waarvan hij overigens op de hoogte was, in Griekenland te laten gelden en heeft niet aangetoond dat hij dit niet zou kunnen bij een toekomstige terugkeer naar Griekenland. Verder werd gemotiveerd dat verzoeker dus alles in handen heeft om een leven in Griekenland op te bouwen voor zover hij daartoe de nodige stappen onderneemt. Verzoeker kan niet volstaan met de verwijzing naar deze twee attesten om de pertinente motivering uit de bestreden beslissing te weerleggen.”*

Door deze stukken opnieuw neer te leggen bij aanvullende nota, zonder bijkomende elementen of argumenten aan te brengen, gaat hij niet concreet in op de inhoud van de beschikking en formuleert hij hiertegen geen concrete repliek. Derhalve doet hij hierover thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker maakt met het bovenstaande bijgevolg niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband bovendien aan hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling of medische zorg te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat verzoeker door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om

bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

Waar in het psychologisch verslag van 18 mei 2025 wordt verwezen naar verzoekers verblijf in Griekenland waarbij hij in precare omstandigheden zou hebben geleefd, op straat zou hebben geslapen en zou zijn blootgesteld aan mishandeling, blijkt na lezing ervan dat de psycholoog in deze zich louter en alleen heeft gebaseerd op de verklaringen van verzoeker. Er wordt geen melding gemaakt van eigen waarnemingen of een eigen onderzoek naar de beweerde oorzaken van de psychische problematiek of een objectieve bron van informatie. Zulk verslag moet daarom worden bekeken in samenhang met de verklaringen van verzoeker en kan niet zonder meer volstaan om aan te tonen dat verzoeker zich in Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevond en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor zijn psychische problemen.

6.4.9. Waar verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gestresseerd was wegens de situatie van zijn familieleden in Gaza waardoor hij geen duidelijk beeld kon geven van zijn situatie, stelt de Raad vast dat hij hierover in zijn verzoekschrift geen enkele opmerking heeft gemaakt, en beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker niet concreet toelicht welke elementen hij al dan niet zou hebben kunnen verduidelijken. Op 15 januari 2025 heeft verzoekers advocaat opmerkingen overgemaakt ten aanzien van de notities van het persoonlijk onderhoud in het kader van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt in navolging van de verwerende partij vast dat de opmerkingen in acht genomen werden maar geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen die pertinent zijn voor de motieven van de bestreden beslissing.

6.4.10. De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor statushouders.

De Raad herhaalt dat een algemene verwijzing, zoals in de aanvullende nota waarbij dienaangaande naar verschillende rapporten met algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor statushouders in Griekenland, niet volstaat om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als statushouder in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

Verzoeker maakt verder niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te

voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijnen hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie terecht zal komen.

6.5. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 13 mei 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO